

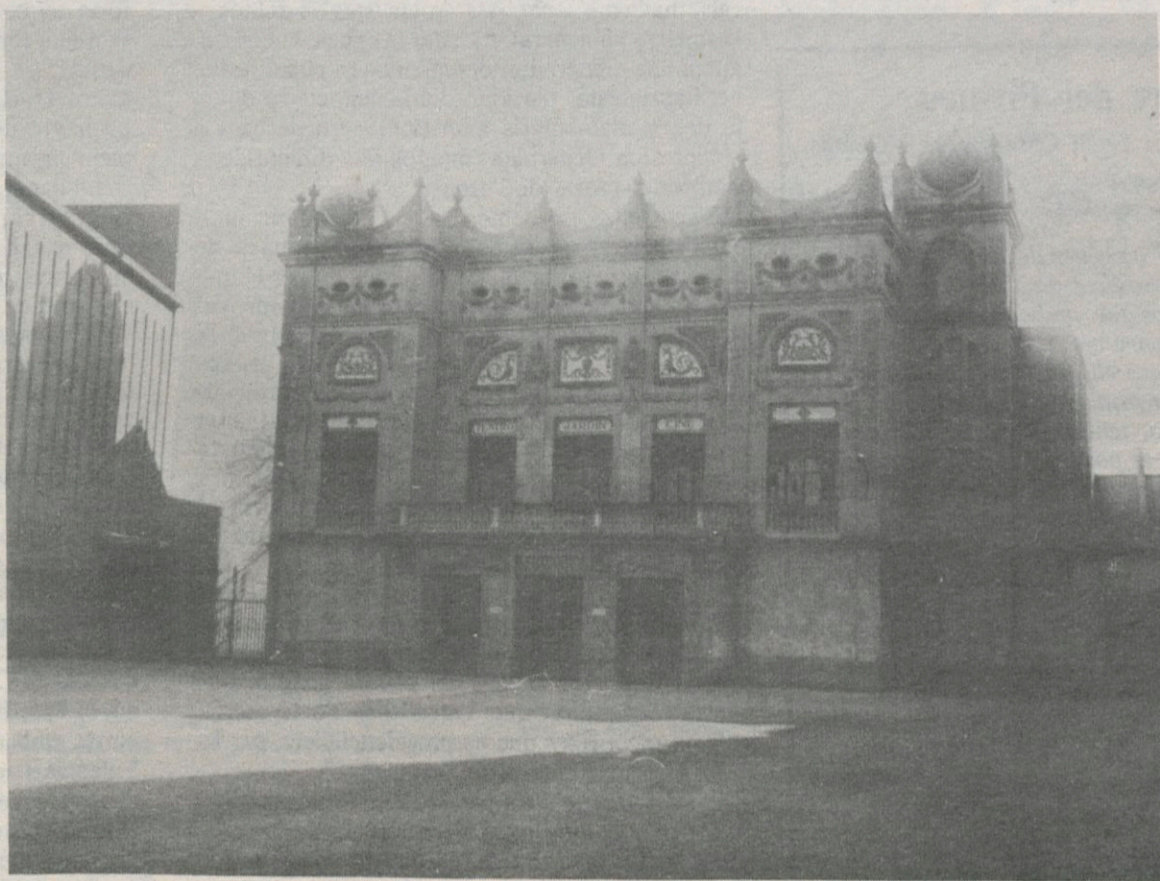
Figueres: Segons un projecte presentat a l'Ajuntament

Desaparició dels cinemes Juncària i Jardí

(De la nostra Redacció, per A.R.).— L'illa de cases formada per la Rambla, carrer Nou, carrer Sant Llätzer i carrer Sant Pau, i que conté en el seu interior un important espai verd, conegut pel "Jardí", al costat del cinema del mateix nom, sembla que pot ser substancialment modificada, segons un projecte presentat pels seus propietaris a l'aprovació de l'Ajuntament figuerenc.

El pla parcial en qüestió comporta l'enderrocament dels cinemes Juncària i Jardí, així com la fixació d'una nova profunditat edificable en tota l'illa de 30 metres. El seu interior es reserva per a espai verd públic i zona peatonal, que inclouria un centre comercial, afavorit pel fet d'obrir-hi façanes.

El projecte és públic, ja que comporta la desaparició dels dos cinemes, especialment el teatre-cinema Jardí, de característiques arquitectòniques i

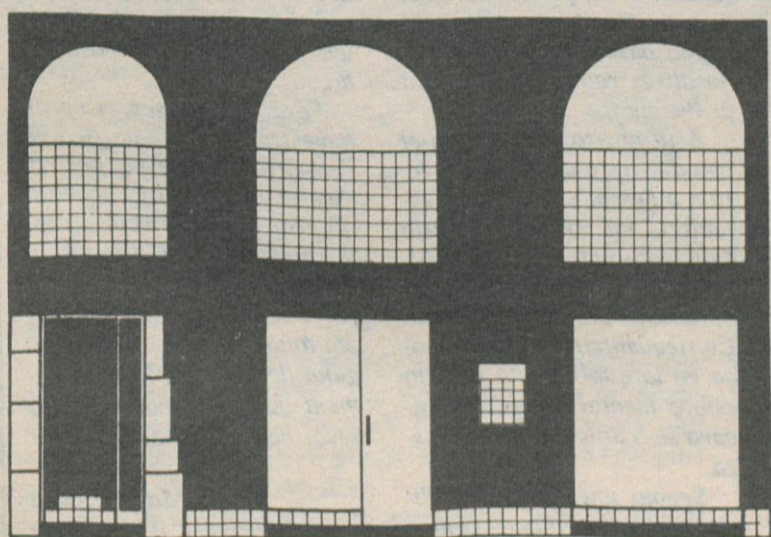
estètiques remarcables. Tanmateix no es veu clar el grau

d'ordenament que pot aconseguir aquest projecte, sobretot

pel que fa als diversos propietaris afectats.

Sant Feliu de Guíxols Restauració del "Casino dels nois"

Pàgina 12

llums / complements / objectes disseny / decoració **conaleto** c/. moreria, 4 - figueres

Gairebé segur Un casino de joc a l'Alt Empordà

Pàgina 7

Joaquim Viola Repulsa per l'assassinat

Pag. 4

**Josep
Sarquella,
pintor
internacional**

El pintor Josep Sarquella, un dels millors paisatgistes dins de l'impressionisme, acaba de veure com tres de llurs obres, olis concretament, serveixen de vincle artístic entre l'Estat espanyol i Mongòlia i Rússia. I això gràcies a Joan Antoni Samaranch. L'ambaixador espanyol a les esmentades nacions s'emportà recentment cap allà uns meravellosos quadres de la nostra Costa Brava, amb temàtica de Cadaqués, Calella de Palafrugell i Palamós, pintats per Sarquella. (Text i foto: Xavier Amir)

PAIS

Dip. Legal: B-18920-1977

Redacció, Administració i Publicitat c/. Lasauca, 21 - 1er. C
Tel. 50 57 63 - FIGUERES

Director general: Emili Casademont i Comas
Secretari de redacció: Juli Molons
Coordinació: Narcís J. Ferrer, Jordi Vallmajó

Redactors i col·laboradors: Josep M.ª Ametlla, Xavier Amir, M.ª Angels Anglada, Martí Balló, Antoni Calvo, Albert Carreras, Josep M.ª Company, Ferran Garrido Pallardó, Narcís Genis, Antoni Godoy, Jordi Gratacós, Ramon Guardiola, Jaume Guillaumet, Joan Guillaumet, Alfons Gumbau, Albert Gurt, Xavier de Lerma, Josep M.ª Ortega, Narcís Pijoan, Josep Playà i Maset, Àngel Quintana, Miquel Riera, M.ª Lluïsa Rodríguez, Alfons Romero, Carles S. Costa, Josep M.ª Salvatella, Miquel Sempere, Jaume Sureda i Prat, Torner Malé (fotografia)

Secretària: M.ª Assumpció Casamitjana
Departament de publicitat: Josep de la Fé
Disseny publicitat: Pere Prats

Composició: Fotocomposició/Servicios - Tel. 330 05 45
Imprès: Vallesana de Publicacions, S. A. - c/. Calders, 21-25 - Sabadell
Distribuidora dels Països Catalans

Gerent: Alexandre Liaño
Adjunt a gerència: Alina Vallmajó
Conseller: Vicenç Burgas
President: Carles López Cusi

editora
empordanesa, s.a.

Cap a la part del Pirineu

Per Emili Casademont i Comas

"Victor Català", en el record

Avui fa dotze anys (era el 27 de gener del 1966) que moria a l'Escala, Caterina Albert i Paradís. Una autèntica glòria de les lletres catalanes. Unes lletres que, amb l'òbit de la molt il·lustre escriptora i poetessa empordanesa, es vestiren totes de dol. I unes lletres que ploraren amb gran desconsol, perquè acabaven de perdre una ploma realment brillant, extraordinària. "Victor Català", aleshores, tenia noranta-sis anys. La Parca, que des de feia uns dies es passejava tota amenaçadora entorn del llit de la venerable velleta de cabells argentats, segà amb un cop de dalla el fil d'una existència gairebé centenària. Poca estona abans, les campanes de l'església parroquial de l'Escala havien fet escoltar deu vegades el seu malenconiós so. Caterina Albert i Paradís lliurava la seva ànima a Déu prop de la mitjanit. "Sempronio", l'admirat periodista i escriptor barceloní, va dir que allò era la fi d'un miracle...

El vent, en escampar la dolorosa notícia, semblà de tristor la terra catalana. Perquè "Victor Català" era una figura molt estimada. A mi em semblava que allò no era possible encara. No feia pas gaire temps que l'havia vista. I l'havia trobada plena de joia i d'alegria de viure. La senyora Caterina era optimista. Li agradava de fer alguna brometa. Gaudia d'un humor tot pintoresc. I era, a la vegada, senzilla i modesta. Deia sempre que ella no era ningú. Que es tractava d'una pobra aficionada a la literatura. Que no comprenia per què rebia tantes i tantes visites. I somniava. Somniava moltíssim...

Caterina Albert desitjava tornar a sortir al carrer. Dintre el seu pensament tenia sempre encesa la candela de l'esperança. Ella amanyagava la idea de poder-se passejar altra vegada per la seva estimada població nadiua. Deia que a noranta-sis anys es trobava com en feia trenta o quaranta...

"Victor Català", quan en tenia trenta-dos, va escriure la seva obra maestra. Una obra immortal, que donà la volta al món. Una obra que portava per títol "Solitud". Aquesta "Solitud", cars lectors, que refereix una història sinistra: la de la Mila, l'ermitana de Sant Pong, als Roquissos, que, en l'aïllament dels cidamals, sofria l'assalt astut del desig i de la malvolença, la confabulació fatídica dels homes i de les circumstàncies. La soledat dels paratges plana sobre el destí d'aquella pobra dona; i si l'exalta amb la puresa despallada de les altures, la fa víctima, així mateix, de la seva fúria tèrbola, personificada en l'ànima. Mila i el seu amic el pastor, són dues figures simples, sense fel; però tampoc no escapen a la visió pessimista de "Victor Català". Tenen, al cap i a la fi, un no sé què de morbós, de malaltís, que concorda amb la mesquina de l'ànima i amb la desídia de Maties, l'ermità, per provocar l'esclat criminal del desenllaç...

Aquesta "Solitud" que "Victor Català" sempre s'havia mirat a desgrat; aquesta obra que només va llegir una vegada, després de publicada, i encara perquè la traductora francesa volgué que Caterina Albert confrontés la seva traducció amb l'original.

"Victor Català" morí avui fa just dotze anys. Dos dies després, les seves despulles eren portades en processó al petit cementiri de l'Escala, que darrerament hom volia destruir, per cert. Prop del "Mare Nostrum".

Política a peu pla

per Jaume Guillaumet

Tarradellas i Benet

Enmig de l'apassionament suscitat aquests darrers dies primer pels atacs del senador Josep Benet al President de la Generalitat i després per les declaracions d'aquest al diari "Catalunya Express", hi ha una coincidència que potser no ha estat prou valorada.

Sí, Tarradellas i Benet han coincidit en una mateixa preocupació: el perill que l'autonomia de Catalunya sigui limitada per la política del Govern Suárez envers les altres nacionalitats i regions espanyoles. Partint de posicions ben diferents ambdós polítics acaben centrant la seva preocupació en el mateix punt.

Benet fa una anàlisi crítica implacable de l'actitud mantinguda pel President des de que van començar les negociacions de la Generalitat provisional l'estiu passat. Segons Benet, l'aliança de Tarradellas amb el Govern de Madrid por contrapesar el protagonisme que els resultats electorals havien donat als socialistes catalans i l'esquerra en general, ha estat la causa de què tinguem una Generalitat descafeïnada i poc útil. Benet hauria estat partidari d'una negociació directa dels parlamentaris amb el Govern de cara a obtenir una Generalitat que fos filla directa de la victòria electoral de l'esquerra.

Tarradellas ha demostrat ser un polític molt hàbil i s'ha convertit en el protagonista bàsic de la reinstauració de la Generalitat, d'acord amb els desitjos de Suárez, tot aconseguint l'aprovació, si més no resignada, de les forces polítiques d'esquerra. Només Benet ha estat la nota discordant. Els socialistes han hagut de renunciar, almenys en part, al protagonisme que els donaren les urnes per anar a remolc de la política dictada per Tarradellas que per interès propi aboneu ara incondicionalment tant l'UCD catalana com el Pacte Democràtic, als quals s'afegeixen sovint els comunistes.

S'ha imposat, a més, una gran dosi de realisme davant els recels que la drete catalana i espanyola, així com l'aparell de l'antic Règim han expressat fins i tot davant del primer govern d'aquesta Generalitat que Tarradellas no té escrúpols de reconèixer que és presidencialista, per la forta presència que hi té l'esquerra.

El President, d'altra banda, li ha tornat la pilota a Benet en una nova demostració de la seva habilitat. La seva crítica, ha dit, no va contra la Generalitat sinó en tot cas contra els mateixos partits d'esquerra que fan costat a Benet com a senador i també formen part del Govern. Els partits, és clar, callen i deixen passar la tempesta. D'alguna manera són encara presoners de la seva pròpia situació. Criticar el President, amb la qual actuació no sempre estan d'acord, seria ara per

ara trencar aquesta imatge d'unitat tan necessària en la negociació amb Madrid.

Les declaracions posteriors del President han aixecat reaccions crispades arreu d'Espanya. Política de totes les tendències s'ha regirat contra la seva afirmació de què la desmesurada proliferació d'autonomies pot perjudicar la de Catalunya. En aquesta reacció han coincidit per una vegada polítics de tots els partits. Tarradellas ha precisat després les seves paraules respecte les interpretacions abusives fetes arreu d'Espanya, però el mal ja no tenia remei.

Mirat fredament, el President ha estat poc precís i potser l'introducció d'una sèrie de matisacions hauria evitat almenys en part aquesta lamentable polèmica, tenyida sovint de l'anticatalanisme ancestral de la drete espanyola. És clar que diputats socialistes com Txiqui Benegas del País Basc i l'andalús Alfonso Guerra, un dels homes forts del PSOE, dels qui certament podia esperar-se'n una reacció més prudent, s'han llençat a una demagògia fora de mida. Preguntat per "La Vanguardia", el diputat socialista gironí Enrest Lluch ha hagut de fer equilibris per no quedar malament ni amb el President ni amb el PSOE.

La denúncia de Tarradellas va contra la política governamental de substituir una Espanya centralista uniforme per una Espanya d'autonomies no menys uniformes. Per Catalunya això no és cap avenç. És una hàbil trampa de Suárez que Catalunya no pot acceptar. Hi ha una tradició d'autogovern, única en tot l'Estat, i una consciència popular molt arrelada, uns resultats electorals aclaparadors i una Diada de l'Onze de Setembre incomparable que fan de Catalunya una adelantada sobre les altres nacionalitats i regions espanyoles, a les que Tarradellas també reconeix el dret a l'autonomia, però que sens dubte no estan en les mateixes condicions objectives per a fer-la possible positivament.

Analitzant seriosament el mapa de les aspiracions autonòmiques trobem un primer grup que després de Catalunya hi ha, de manera escalonada, el País Basc —la qual situació Tarradellas ha pintat amb massa dramatisme—, Galícia, el País Valencià i les Balears i Canàries, com autonomies amb cert precedent històric i després les regions on el sentiment i la consciència autonòmica són molt més recents i minoritaris i de les quals Aragó i Andalusia serien els casos més destacats. N'hi ha, però, que la reivindicació preautonòmica hi apareix clarament com una maniobra caciquil del partit de Suárez. El Govern juga a limitar Catalunya i a dominar les regions que pot. En aquesta denúncia hi coincideixen el President i el senador. No es pot demanar més!

Necessitat de la llengua materna a l'escola

En primer lloc, ens podríem preguntar què és la llengua materna. Es tracta de la parla amb la qual l'infant aprèn d'ençà que neix i per a la majoria dels habitants dels Països Catalans és el català.

El nen quan comença a parlar va assimilant el món exterior, fent associacions entre paraules i objectes. Aprèn que són uns pantalons i a aquest concepte l'anomenarà amb un conjunt de sons: "pantalons".

Aquesta primera aprehensió de la llengua és fonamental per a una estructuració lingüística sana. Sense ella és impossible un bon desenvolupament del pensament que,

com és sabut, necessita una sòlida base verbal. En efecte, nosaltres raonem mitjançant el llenguatge.

A la nostra terra, quan el nen de tres o quatre anys arriba a l'escola, sense tenir establerts un vocabulari bàsic suficient i una bona estructuració de la llengua, se li fa aprendre un altre idioma. Conseqüentment en una època en la qual ja està fent un esforç mental important, encara se li dificulta més la tasca.

Segons unes dades recollides per ensenyants de primera etapa d'EGB, els nens catalans posseeixen als nou o

deu anys un vocabulari més reduït que els nens de la mateixa edat de parla castellana.

Fóra bo, doncs, emprar aquestes dades, a fi que l'ensenyament de les nostres escoles no dificulti l'activitat natural del nen. Això no vol dir que als col·legis no s'hagi d'estudiar el castellà, que a partir dels set o vuit anys es pot anar introduint com a segona llengua. Però això solament quan en tingui una, la seva, ben assimilada.

Maria Lluïsa Rodríguez i Peraferrer

En 4 línies

Con motivo del atentado a Scala, de Barcelona, la Junta del Casino Menestral Figuerense, a la vez que expresa su condolencia por el hecho, quiere sumarse a la solidaridad de los ciudadanos, con el fin de ayudar a la reconstrucción del local.

A este fin, la recaudación del próximo domingo, día 29, de la discoteca CLUB 73, será entregada a los propietarios de Scala, con el deseo expreso de que la mitad sea para la reconstrucción y el resto para los familiares de las víctimas.

El teniente de alcalde, don Enrique Cristau Cuyás, ha sido designado presidente de la Comisión de Ferias y Fiestas de la Santa Cruz. Esta comisión será muy reducida y tendrá la misión de coordinar las ideas y programas de actos y festejos que presenten las entidades o grupos de nuestra ciudad. Las Ferias abarcarán del 29 de abril al 7 de mayo.

Los rumores que estos días han circulado por nuestra ciudad sobre un posible caso de violación han quedado totalmente desmentidos, tanto por las personas supuestamente in-

volucradas en los hechos como por la misma policía. Por lo visto, se trata de comentarios difundidos por alguien que aspira a desestabilizar el pacífico ritmo de nuestra vivencia diaria.

Durante el pasado año, según nos comunica la Biblioteca Popular "Carles Fages de Climent", ingresaron en la misma 815 volúmenes (702 por compra Centro Coordinador y 113 por varios donativos), por lo que actualmente el fondo de la biblioteca consta de 21.065 volúmenes, aparte las revistas.

Acudieron a la sala 25.780 lectores, (17.528 adultos y 8.252 infantiles), consultando 45.915 obras y 12.694 revistas.

—El servicio de préstamo se vio concurrido por 4.590 lectores (4.318 adultos y 272 infantiles), los cuales consultaron en total 6.514 volúmenes.

La asociación-junta protectora de niños subnormales de Figueres y comarca nos remite detalle de la recaudación obtenida en la última postulación (continuación de la anterior nota publicada): Capmany, 3.089,—Pts; Vilafant, 10.442,—; Roses, 22.155,—; Armentera, 3.334,—; Navata, 4.355,—; Sant Pere Pescador, 4.806,—; TOTAL: 48.181,— Pts.

Donativos: Señor Aparicio, de Darnius, 3.000,— Pts; anónimo, 300,—; Exmo. Ayuntamiento Sant Pere Pescador, 10.000,—; anónimo, 10.000,—; anónimo, 15.000,—; Exmo. Ayuntamiento de Navata, 500,—; señor Secretario Exmo. Ayuntamiento de Navata, 500,—; partido de fútbol Portbou-Llança, 41.300,—; TOTAL 179.600,— Pts. De recibir nuevos donativos se seguirá informando. (25.1.78).

Para:
Hotel PRESIDENT

SE NECESITA:
CAMARERO
Ayudante camarero

FUNDACIÓ FRANCESC BASIL DE LA CIUTAT DE FIGUERES

PREMIS MUSICALS FRANCESC BASIL
PATROCINATS PER L'EXCEL·LENTÍSSIM AJUNTAMENT

PRIMERA EDICIÓ 1978
B A S E S

- 1 - La convocatòria dels Premis Musicals Francesc Basil comprèn dos tipus de música, i per tant dues dotacions diferents, encara que les presents Bases seran comunes en ambdós casos. S'estableix un premi per sardanes i un altre d'obres per a piano.
- 2 - Podran participar al concurs tots els compositors que ho desitgin. Totes les obres presentades hauran d'ésser rigurosament inèdites i originals.
- 3 - Les sardanes seran presentades instrumentades per a cobla d'onze instruments. A cada partitura s'hi adjuntarà una reducció per a piano i les corresponents partitelles.
- 4 - Les obres per a piano es presentaran en forma de glosa, suite o sonata, amb una durada de quinze a trenta minuts.
- 5 - A cada original hi constarà un títol, el qual si bé queda lliure, en aquesta primera edició d'una forma o altra farà referència al mestre Francesc Basil i Oliveras o a la seva obra. Les partitures es lliuraran a dins d'un sobre tancat on hi figurarà un lema.
Aquest mateix lema constarà en plica tancada, dins la qual s'inclourà una tarja amb el nom, adreça i telèfon de l'autor.
- 6 - Les composicions seran trameses a la Fundació Francesc Basil de la Ciutat de Figueres, Avda. Marignane, 15, 3.er - "A", fent constar Premis Musicals Francesc Basil 1978.
- 7 - L'admissió d'originals finalitzarà el dia 15 de Març de 1978.
- 8 - El Jurat qualificador estarà constituït per cinc membres de reconeguda solvència musical, per cada un dels premis a atorgar, designats per la pròpia Fundació, i es mantindrà secret fins després del veredict.
- 9 - El veredict del Jurat es farà públic el dia 15 d'Abril de 1978, i es donarà a conèixer a la premsa i a la ràdio locals. Així mateix es comunicaran els resultats particularment a tots els concursants.
- 10 - La primera edició dels Premis Musicals Francesc Basil, estableix les següents dotacions:
Primer Premi, Sardanes: 50.000 pessetes i Trofeu.
Primer Premi, Obres per a piano: 50.000 pessetes i Trofeu.
i un accèssit a cada un dels Premis, dotat amb 15.000 pessetes i Trofeu.
- 11 - El lliurament dels premis es portarà a terme en el decurs del Concert-Homenatge al Mestre Basil, que s'organitzarà dins la primera setmana de Maig del 1978, coincidint amb les Fires i Festes de la Santa Creu de Figueres.
- 12 - Les obres premiades quedaran propietat de la Fundació Francesc Basil de la Ciutat de Figueres, que podrà executar-les, imprimir-les o gravar-les en cinta o en disc. Malgrat això, els drets d'autor continuaran pertanyent al concursant.
- 13 - Les composicions no premiades s'hauran de recollir en el termini màxim de tres mesos passat el veredict del Jurat. Després d'aquest temps, les que no hagin estat recollides, quedaran a disposició de la Fundació.
- 14 - Prendre part en els Premis Musicals Francesc Basil, suposa conformitat amb totes les bases precedents, així com amb les decisions del Jurat qualificador, que seran inapel·lables. La Fundació Francesc Basil de la Ciutat de Figueres es reserva el dret de decidir sobre qualsevol dubte que pogués presentar-se, tant en la convocatòria com en l'organització de l'acte de lliurament dels premis.

Des del banc del general

Per Pere Carrer

La nova ciutat cremada

Voldria haver començat aquesta columna amb una reflexió serena sobre la nostra ciutat o la plana empordanesa, des d'aquesta miranda figuerenca de la muntanyeta que he triat com a títol de la secció. Però avui aquesta reflexió serena és impossible, perquè des de la meua talaia albiro, amb temença i desconhort —com ho féu Maragall— les columnes de fum que s'alcen de la torturada ciutat de Barcelona, cap i casal de la meua pàtria.

El terrorisme criminal que cala foc a un teatre, matant quatre treballadors, o assassina brutalment un polític dretà, no pot cercar altra cosa que el desordre civil necessari per a fer impossible la democràcia al nostre país. O la revolució anàrquica i estèril o la involució i el retrocés polític.

No caiguem en el parany d'atribuir a la llibertat i a la democràcia els estralls i la intranquil·litat que el terrorisme provoca. Tot el contrari; és contra la democràcia i contra la llibertat, és contra el diàleg i la convivència, és contra l'entesa i la lleial discrepància, que es dirigeixen els explosius irresponsables del terrorisme. No ens confonguem, i no ajudem amb el nostre catastrofisme a fer irrealitzable la democràcia i la llibertat que esperem.

Siguin quines siguin les sigles que reivindicuin els assassinats —quina aberració!—, o les que desementixin, o les que neguin, o les que acusin, hem de ser conscients que a dreta i a esquerra les bombes venen dels qui no volen el procés d'evolució política tot just iniciat i per consolidar encara. Siguin quines siguin les lletres cabalístiques i sectàries que emparin els rostres dels assassins, serà bo en aquestes circumstàncies recordar les inicials, els noms i les característiques dels grups, de les forces i dels moviments que al nostre país varen atemptar contra la llibertat i l'autonomia a 1909, 1923, 1934, 1936, 1937 i a 1939.

Per altra banda, ultra la general condemna, cal exigir amb urgència l'aclariment de fets que sovint queden en la foscor. L'eficàcia tradicional de les forces de seguretat, ara més que mai, s'ha de demostrar si és que de debó hi ha interès per part de tots a salvar la democràcia.

Amb trista serenitat, miro la nova ciutat cremada que és avui tot el país, alhora que em reconforta l'esperança que la responsabilitat col·lectiva sabrà fer inútil aquest rampell de bogeria incivil que ens ha castigat...

6 x 9

Por BY SENS

LAS TRES FASES

Parece que pronto va a funcionar la Guardería Infantil Laboral ubicada junto a la carretera del Castillo de San Fernando. El paraje es muy idóneo, con esa zona de pinar tan agradable al lado. Lo malo es eso, ver la Guardería construida desde hace ya unos meses y contemplarla sin la acción bulliciosa de los niños, sin la efectividad natural que tendría que tener. Es un triste hecho y lo peor en general, es que el fenómeno se da con frecuencia. Después de conseguir un centro tan necesario, tan directamente entroncado con el buen desenvolvimiento laboral, pasa el tiempo y su esperada misión se queda sin cumplir. Porque, en éste y otros casos, no se trata de una idea. En éste y en otros casos lo difícil ya está hecho. Lo difícil, parecía, era llegar hasta ahí. Pero estaban, agazapadas, otras dificultades que también hay que salvar. Total, papeles, normas, organización, que se han quedado estancados. Es así. Existen tres fases que suelen ser lamentablemente típicas, tal vez de todos los tiempos:

período de espera para decidir y tramitar una necesidad ciudadana; el imprescindible para materializar su construcción y esta última fase, bastante incomprensible, para que se abran las puertas y se ponga en marcha. De agilitación, nada. Y será, desde luego, el sistema. Porque a veces también hemos visto a alguna autoridad descorazonada ante la espera de papeles que parecen viajar bajo el caparazón de las tortugas. Y es que caemos nosotros tan lejos de los papeles, además...

SI COMMENT

Ante la noticia del nacimiento del cuarto hijo —una hembra— del gorila albino del zoo barcelonés "Copito de Nieve", y de que aquélla fue trasladada al Instituto de Maternología del Ayuntamiento —desde luego, aislada de los niños—, con objeto de que reciba más cuidados, el señor M. ha comentado:

—Sempre sortirà alguna visita —una senyora despistada— que quan la vegi digui allò de: "Oh... Mira quina cosa més mona...!"

NUESTRO TIEMPO

De Pierre Dac: "Todos para uno; uno para todos... y 30 %"

ERC condemna l'assassinat de l'ex batlle de Barcelona i la seva esposa

La secció local de Figueres d'Esquerra Republicana de Catalunya, abans d'ahir, dimecres, al matí, féu públic el següent comunicat:

"Davant els greus fets que darrerament estan afectant Catalunya, i que aquest matí s'han ampliat amb l'assassinat de l'ex batlle de Barcelona, senyor Joaquim Viola i Sauret, i de la seva muller, l'E.R.C., secció local de Figueres, condemna enèrgicament aquests fets, que creiem que només poden haver estat provocats per elements completament contraris a la democràcia parlamentària, que encara que nosaltres veiem força llunyana estem convençuts que es podrà assolir si el seny, l'honradesa política i l'afany del poble català s'ho proposa. És amb aquest sentit que l'Esquerra Republicana de Catalunya demana que tot català tingui el pensament polític que sia, sigui respectat pels seus conciutadans, i defugir d'aquesta forma de tota mena de terrorisme que no condueix a cap de les fites de llibertat i justícia social que necessita la nostra Nació Ca-

talana, en aquests moments històrics que vivim".

NOU SECRETARIAT LOCAL

Per altra banda, l'esmentada secció local de Figueres d'Esquerra Republicana de Catalunya ens comunica que ha celebrat reunió plenària, per tal d'eleger el nou secretariat local.

Després d'haver-se fet la votació, quedà constituït pels militants V. Oriol, J. Soler, C. Coll, J. Juanola i P. Oliver. Immediatament, fou presentat a consideració de la militància un pla d'acció intensiu, a fi d'intentar dur l'E.R.C. a Figueres al lloc que li correspon.

Dels acords més importants aprovats, segons se'ns comunica, cal destacar la revitalització de les comissions de treball, creades per l'anterior secretariat i que principalment treballen sobre problemàtica municipal, i el projecte —a presentar a consideració de la secció comarcal— de l'aparició en data immediata del portaveu interior del partit a l'Alt Empordà, "L'Empordà Republicà".

Cinema

Luchino Visconti o la recreación visual

(De la nostra Redacció, per Albert Carreras).— "Morte a Venezia", la darrera pel·lícula exhibida al "Savoy", de Figueres, ens permet una nova trobada amb el gran realitzador italià, desaparegut el 1977.

Luchino Visconti, d'origen aristòcrata, dotat d'una sòlida formació intel·lectual, va iniciar-se en el cinema l'any 1936 com a ajudant de direcció de Jean Renoir, una altra glòria del cinema europeu. A part de "La terra trema" (1947) i "Bellíssima" (1961), obres rodades en col·laboració, Visconti signa, com a únic responsable, "Senso" (1953), una romàntica història d'amor del segle XIX, i "Le notti bianche" (1957), segons la breu narració de Fedor Dostoyevsky.

El problema de l'emigració interior és el tema de "Rocco e il suoi fratelli" (1960), estrenada a l'Estat espanyol amb profusió de cops de tisoires. Un sorollós èxit literari, "Il Gattopardo", de Tomasi de Lampedusa, és traslladat a la pantalla per Visconti l'any 1962. Més tard, "La caída de los dioses", possiblement la seva obra mestra, anàlisi històric i polític del feixisme italià i germànic. Peça fonamental del gran director, vigorosa i punyent, d'unes circumstàncies socio-polítiques estudiades sota l'òptica del militant de l'esquerra italiana remarcat que sempre fou Luchino Visconti.

"MORTE A VENEZIA", UNA PEL·LÍCULA MOLT DIGNA

"Morte a Venezia" està inspirada en la novel·la curta de Thomas Mann d'igual títol. Gustav Aschenbach, escriptor a l'obra literària, compositor musical a l'obra fílmica, arriba a un hotel-balneari del Lido venecià a les primeres dècades del nostre segle.

El compositor, que procedeix de Munich,

vol recuperar la seva malmesa salut i refer-se de la baixa moral provocada per l'escàs èxit de la seva última estrena musical.

Aschenbach, esperit introvertit i complicat que estima la bellesa en un estat pur i perfecte, convençut que l'artista per reixir ha de situar-se en un pla superior, mancat de qualsevol influència externa que pugui afectar el recte camí de la creació, sent una irreprimitible atracció per Taddeo, un adolescent francès de perfils quasi femenins, hoste del mateix hotel.

La tendència homosexual del músic està tractada per Visconti amb una delicadesa remarcable. El compositor persegueix pels carrers de la històrica ciutat el jove. Es delecta amb els seus jocs d'infant a la platja. Es complau amb el seus exquisits modals i l'elegància de la seva mare (Silvana Mangano). Es preocupa per notificar l'epidèmia de còlera que pateix la població als familiars del seu enamorat, però sempre es mostra distant i respectuós, admirador a distància del que considera tanmateix una altra "obra bella i pura" de la naturalesa.

Luchino Visconti aprofita el marc brillant i refinat, abigarrat i lleugerament decadent d'aquells anys i aquell ambient determinat d'uns personatges i un món pintoresc i variat, en una ciutat que ja ha intuït els recursos econòmics del turisme i traça unes imatges d'una sensibilitat i una plasticitat impensables en qualsevol altre realitzador. Enfront el barroquisme d'un Fellini, les preocupacions vitals d'un Antonioni i l'agressivitat moderna d'un Bellocchio o un Bertolucci, Visconti és un recreador i un notari fidedigne d'un passat molt pròxim i molt afí, al mateix temps, a una problemàtica actual.

Malauradament, Luchino Visconti ja és història dins l'evolució del cinema.

Diumenge, "Aplec a Sant Pau de la Calçada"

Sota l'organització del Foment de la Sardana Pep Ventura

Sota l'organització del Foment de la Sardana Pep Ventura de Figueres, en col·laboració amb els propietaris del Mas-Torre de Sant Pau de la Calçada, el proper diumenge, dia 29, a les onze del matí, se celebrarà a l'esmentat lloc el tradicional "Aplec de Sant Pau".

L'Aplec s'encentarà, a l'era del Mas, amb una audició de sardanes per la cobla "Amoga". A les dotze, hi haurà missa en honor a Sant Pau. I tot seguit, més sardanes. Cal remarcar que se n'estrenarà una dedicada a l'aplec, titulada "L'Aplec de Sant Pau", obra del compositor Teodor Jové.

Com cada any, els assistents a l'aplec podran adquirir les típiques flaones en llocs instal·lats a propòsit i en exclusiu pel Foment. Així mateix, hom farà el popular sorteig de les flaones gegants.

9 Jovent

Espai reservat per a la informació destinada al 9 Jovent

Espacio reservado a la información destinada al 9 Jovent

Patrocina

Restaurante Dynamic
Charly Boite

Palafrugell

El Grup, una nueva agrupación teatral de la población

(De nuestro corresponsal, Xavier Amir).- El Grup, es una nueva agrupación teatral de 33 componentes, que se dio a conocer en Palafrugell estas pasadas Navidades con la escenificación de los típicos "Pastorets". Y hemos querido saber para 9 PAÍS el por qué de su salto a la palestra, qué impresión les causó el ser los innovadores en muchos aspectos de estas rancias representaciones y qué más piensan realizar teatralmente. Hablamos con Miquel Geli, Ramón Piferer, Jesús Sánchez, Nuri Moret y Jordi Nenesich, que lo hacen en voz de sus compañeros, y éstos a su vez lo que manifiestan es por "consensus".

CÓMO NACIÓ EL GRUP

—¿Podéis decirme a qué se debió el que formarais el Grup?

—Fue básicamente una decisión de Geli y Nenesich cara a dar vida a "Els Pastorets" actualizados, para a continuación pensar en algo más amplio; este es el caso de algún tipo de espectáculo, teatro, festival rock, etc.

—¿Y cuál fue el planteamiento que disteis a la obra de Folch i Torres?

—Partiendo de su obra, se eli-

minaron escenas que consideramos pesadas cara al espectador, así como quisimos dar la imagen de unos pastores actuales. No por ello faltaron escenas clásicas, este es el caso de la de Josep y Maria. Lo que se pretendió es que hubiera dos partes muy diferenciadas, la moderna y la clásica para al final unir las.

—¿Vuestro éxito estuvo en el montaje de luz y sonido?

—Para realzar más los cuadros, salir de esa monotonía interpretativa, y darles un aire modernista era necesario un montaje de luz y sonido novedoso, al tiempo que la incorporación de cuadros plásticos y mímica, saliendo unos "Pastorets" adecuados tanto para la chiquillería como para los adultos.

RESULTADOS POSITIVOS Y FUTURO PROMETEDOR

—¿Podemos decir que el resultado ha sido bueno? ¿Estáis satisfechos?

—Teatralmente sí; porque la gente no se lo esperaba. Ha sido una novedad. En cuanto a si estamos satisfechos, el trabajo que hemos efectuado nos ha llenado mucho y pensamos continuar si las cosas siguen como ahora.

—¿La incorporación de veteranos, dio fuerza a la escenificación?

—Ha dado, qué duda cabe, mucha más vida. Al tratarse de un grupo nuevo, buscamos la colaboración de Lluís Molinas, lo que resultó magnífico, puesto que además de representar un papel nos inició al teatro.

—¿El esfuerzo, lo habéis visto recompensado?

—En este caso, quedó compensado al venir el público a vernos. Su crítica fue buena y nos ha dado ánimos para continuar con nuevas ideas y realizaciones.

—¿Habéis encontrado a faltar ayuda?

—Al principio, encontramos a faltar apoyo por parte de gente que estaba a su alcance el prestárnoslo; pero al ver que el presupuesto era importante se negaron. Más tarde al ver el esfuerzo era considerable y que la representación podía ir adelante, una parte de estos elementos quisieron colaborar.

—¿El presupuesto con el que os habéis movido?

—Entre alquilar decorados, vestidos, equipo iluminación y aparatos musicales hemos sobrepasado las 150.000 pesetas.

—¿Estaréis agradecidos al Fraternal, verdad?

—Así es, agradecemos a la dirección la ayuda que nos ha dado.

—¿Qué futuro tendrá el Grup?

—Por un lado ha caído muy bien y por el otro no hemos visto compensado el esfuerzo material que durante meses hemos llevado a cabo para el montaje de la obra...

Aunque ellos no lo digan esperamos que sea lo boyante que el prometedor inicio. Verdad que es mejor ser optimista...

L'Estartit

Illes Medes, parc natural Els científics en són partidaris, pero els pescadors no tant

(Dels nostres corresponsals, A.Q. i M.R.).- Els representants de diverses entitats de caire científic, intervingueren en un suggestiu debat a l'Estartit sobre una qüestió que, com ja assenyalàrem darrerament a 9PAÍS, interessa molt profundament: la possible declaració de les illes Medes com a parc natural.

Hi assistiren vora unes 200 persones, entre les quals es podien observar representants dels diferents sectors de la població als quals afecta d'una manera més directa el problema: hotelers, pescadors, algun empresari, etc.

Les personalitats científiques que intervingueren en el debat coincidiren en una actitud favorable a la possible declaració del parc natural de les Medes. Per raó de la importància científica,

ecològica i natural que tenen les illes, són un lloc únic en la costa catalana, en el qual es poden trobar una gran quantitat d'espècies de gran interès científic tant pel que fa a la fauna com pel que respecta a la flora submarina.

D'altra banda, els representants dels sectors turístics es manifestaren igualment favorables al parc, perquè en certa manera els aportarà beneficis, ja que el parc de les illes Medes seria el primer parc natural d'aquest tipus existent a Catalunya i el segon d'Europa.

ELS PESCADORS, CONTRARIS

Malgrat tot, el senyor Massaguer, president de la Confraria de Pescadors, es manifestà contrari al parc, decisió adoptada

per la Confraria de Pescadors en una assemblea celebrada recentment. Les raons principals de la seva negativa foren que el parc els podria perjudicar, ja que es quedarien sense un bon lloc de pesca i s'haurien de desplaçar a força distància de la costa. Es mostraren, però, partidaris d'una negociació per tal de trobar solucions que permetin la creació del parc.

Palamós

Denúncia pública de la CMC Estranya concessió de beques d'estudiant

(Del nostre corresponsal, Josep Fortim).- La Comissió Municipal de Control, mitjançant el seu "Full informatiu", ha informat la població que "després de demanar la llista de les beques d'estudiant concedides per l'Ajuntament i les normes per les quals es regeix la seva concessió, se'ns va lliurar la dita llista amb l'explicació de paraula de la forma en què va ésser confeccionada".

Diu la Comissió al respecte que "observem en la llista de becaris una manca de norma, sobretot en allò que fa respecte als germans, dels quals la majoria són a la llista de rebutjats pel motiu d'haver concedit beca a un sol membre de la família: però, en canvi, quatre o cinc famílies col·loquen de dos a quatre fills a la llista de beques concedides."

"Com a casos concrets —diu la Comissió Municipal de Control—, podem esmentar l'interventor Sr. Josep Marín Gruañes, les filles del qual han aconseguit beques de 15.000 i 10.000 pessetes, i la beca de 15.000 pes. concedida a la filla de Josep Miami Vila (cap de negociat de l'Ajuntament), de qui es diu està casada amb un metge".

Diu, finalment, la Comissió que "per tot això, la Comissió va tornar a demanar les normes per escrit, sense haver rebut contesta pel moment".

No cal dir que el "Full" ha

circulat molt per Palamós aquests darrers dies...

NÒMINES SECRETES

D'altra banda, la Comissió Municipal de Control, integrada pels partits C.D.C., P.S.C.-c i P.S.U.C., juntament amb l'Assemblea de Catalunya a la vila, ha demanat també la "plantilla" de funcionaris de l'Ajuntament, així com la relació detallada de la nòmina.

Diu la Comissió que "ens ha estat lliurada sols la llista de la plantilla, amb l'excusa que les nòmines individuals són matèria secreta i que si volem ho anem preguntant a cadascú".

CENTRE DE F.P.

Amb relació al Centre de Formació Professional que es projecta ubicar en aquesta zona, la Comissió Municipal de Control va remetre un informe de la vila "recolzant plenament tota proposta encaminada a aconseguir dit centre educatiu per a Palamós o Sant Antoni de Calonge, però, en no correspondre'ns cap poder executiu, creiem que no cal la nostra assistència a la reunió proposada, amb tal que hi siguin convocats i hi assisteixin tots i cadascun dels centres escolars radicats al terme municipal de Palamós i dels deguts representants dels pares d'alumnes".

Palau-saverdera

Fiesta Mayor, con un gran concierto de música catalana

(De nuestro corresponsal, Martí Balló).- Durante los próximos días 4 y 5 de febrero, Palau-saverdera celebrará su Fiesta Mayor, con actos de distinta índole, entre los que caben destacar una "gimkama" y la primera prueba de cross, con la participación de varias escuelas provinciales. Estas pruebas se disputarán cada día a partir de las 10 horas.

CONCIERTO DE MÚSICA CATALANA

El día 4, por la noche, en el cine "California", tendrá lu-

gar, por otra parte, un gran concierto de música catalana, a cargo de la cobla-orquesta "Costa Brava", que interpretará "Catalanesca" ("motius populars catalans"), en una adaptació especial del compositor F. Mas; otra adaptació de E. Juanals titulada "Els nostres cants" ("Cant de la senyera", "Cant dels ocells", "l'Emigrant" y "Els segadors"), etc.

Para el día 5 está previsto, por la noche, un festival músico-vocal, amenizado por la cobla "Costa Brava" y el grupo de habaneras "Roses Canta".

Piloto aviador

Cursos de piloto aviador en AERO CLUB DEL AMPURDAN (Aerodromo Ampuriabrava)

Pago hasta 12 meses
Información: Domingos en Ampuriabrava

Les hores perdudes

Aquest títol em fa semblança recordant les delicioses novel·les que varen popularitzar durant molts anys les "Pàgines viscudes" del literat català Josep Maria Folch i Torres, en el setmanari "En Patufet", dedicades al jovent des dels anys 1915 fins a l'acabament de la nostra guerra. Els joves d'avui les trobarien "quiques". Recordo, entre altres, "Les dues amigues", "L'anyell perdut", "La senyoreta de Sant Just", "La cruel herència", etc., totes elles plenes de tendresa i humanisme, coses pròpies d'aquell lloç escriptor.

Però no em refereixo, precisament, a aquestes novel·les, sinó a "Pàgines viscudes" reals, autèntiques, d'ahir, d'avui, de demà i de fa molts anys, on la classe treballadora en general, per tal de fer valer les seves reivindicacions o les seves protestes, procedeix a una vaga, que té per fi principal deixar el treball per un temps generalment il·limitat. És a dir, paràlitzar en tot el possible la vida laboral, fins i tot algunes vegades d'una manera inconscient i absurda.

ESPANYA: SISÈ LLOC

Durant el Consell de Ministres del dia 21 del passat mes de desembre, el ministre del Treball, Jiménez de Parga, assabentava als seus companys de ministeris que les hores perdudes dins la quinzena del 13 al 24 d'aquell mes sumaven 1.026.612, i els consolava fent la comparació de les mateixes dades de l'any 1976, que, segons ell, sumaven el doble. Per tant, digué el ministre que la reactivació en aquest ambient havia estat l'any 1977 en un 50 per cent millorat, és a dir, menys conflictiu.

Més tard, Jiménez de Parga va fer unes manifestacions exclusives a "La Vanguardia", i va dir que, durant la tardor del 1976, es van perdre uns 36 milions d'hores i que, durant la mateixa temporada del 1977, se n'han perdudes només 14 milions.

"Cambio 16", en el seu número extraordinari de Nadal, donava dades concretes sobre les pèrdues del 1976, en concepte d'hores perdudes, assenyalant una xifra que capitalitzada sumava 958 milions de pessetes. L'esmentada revista classificava els països que l'any 1976 varen tenir més déficit econòmic per la pèrdua d'hores de treball, i Espanya ocupava el sisè lloc. Primer fou, segons "Cambio", Canadà (que, per cert, em va sorprendre), seguia Itàlia, també amb grans problemes socials... i França, el nostre veí, ocupa el 9è lloc. El curiós del cas és que Alemanya i Japó, amb gran massa de treballadors, països que varen perdre la darrera guerra, però que són treballadors incansables —tots ho hem de reconèixer—, no figuren ni tan sols entre els deu primers en el "ranking". Tot al contrari, ja que tots sabem sobradament que el primer té una divisa de les més fortes en el mercat monetari i Japó té uns mercats exteriors tan amplis, que fins i tot es veu obligat a restringir-los, quasi diriem per imposició dels Estats Units, que li exigeix buscar nous mercats al continent asiàtic, deixant que Europa tingui una mica més d'evolució pròpia, entre els països que la integren, i també perquè els seus dòlars es ressentien de la potencialitat industrial i productiva dels japonesos que invadien tots els mercats europeus.

DRET A MANIFESTAR-SE, PERÒ...

Cal reconèixer, però, que la classe treballadora té tot el dret a manifestar-se per a reclamar unes millores socials, com per a oposar-se a tot allò que ella creu discriminatori i contrari als seus interessos; però, naturalment, tant per al govern com per a l'empresari i l'obrer, seria molt millor trobar altres formes demostratives de protesta, que podent ésser positives fossin menys ruïneses per a la nació que les vagues.

Davant d'un impossible, ja que mai més —crec jo— en un país democràtic serà abolit el dret de la vaga, la millor solució i, a la vegada, la més justa, és que es procedeixi d'immediat a les eleccions sindicals i que totes les centrals, siguin del color que siguin, tinguin uns representants legals, ja d'ambient nacional o d'empresa.

Això serà un mitjà més clar perquè l'Administració central i l'empresariat puguin arribar a uns diàlegs amb la classe treballadora i evitar mentre fos possible més conflictes i automàticament més hores perdudes. La veu d'uns personatges de tots dos costats, revestits d'uns poders legítims, permetran esquivar moltes situacions greus, que aquests darrers anys varen acabar en vagues, algunes d'elles violentes, i ara amb aquesta legalització sindical, dintre l'any 1978, ja podran dirimir-se en una taula rodona i, sens dubte, s'evitaran moltes i moltes hores perdudes.

Per altra banda, el Pacte de la Moncloa, que fins avui alguns sindicats encara no han acceptat, no deixarà d'ésser una força que farà pensar als nous dirigents sindicals elegits, abans de llançar-se a una nova aventura i motivar un nou conflicte, puix que hi ha unes taxes fixades que no es poden pas sobrepassar, uns límits definitius per a l'empresariat, la classe obrera i fins i tot el propi govern. Un pacte que, com deia un economista de "La Vanguardia", passarà a la història, sigui quin sigui el seu resultat.

L'EMPRESARIAT NO POT PAS VEURE
AMB MALS ULLS LES ELECCIONS...

Molts anys de la meua vida els he passat com a empleat d'un Banc nacional i he viscut la vida del treball com a funcionari. La meua teoria ha estat i és avui encara que la gran empresa hauria d'ésser obligada que dins del Consell d'Administració hi figuressin controls obrers per a fiscalitzar les seves inversions i la seva marxa. Fa pocs dies, comentant aquest punt amb un economista de l'Estat, se'm deia que jo oblidava els usuaris, ja que ell —l'economista— interpretava que aquests tenien igual dret per a controlar la fabricació i la qualitat del producte. És molt cert que si això s'hagués previst fa anys, avui moltes empreses que han quebrat o han suspès pagaments, encara viurien, ja que en aquells dies d'eufòria, en lloc de repartir grans beneficis, se'ls hauria controlat abans dels repartiments, les previsions i reserves molt més minuciosament, tant pel que fa a la cosa social com a l'amortització de bens d'equip, "stocks" i fons de reserva. Dins la Banca, en aquells anys meus de funcionari, existien els jurats d'empresa; però suposo que les centrals bancàries no els deixaven investigar molt profundament.

Crec, doncs, jo, que l'empresariat no pot veure amb mals ulls les eleccions sindicals. Val molt més dialogar amb uns obrers que veure's forçats a unes vagues motivades per elements incontrolats i agressius. És possible que això transformi l'ambient desorientat i retorni la bona relació entre l'empresari i l'obrer. He tingut oportunitat de parlar amb patrons de mitjanes empreses, i avui a les esmentades fàbriques no es fa res que abans no es consulti entre els obrers més qualificats o més conscients de l'empresa. Generalment, em van dir, arriben fàcilment a un acord i ells són els primers a queixar-se quan es veuen obligats a fer vagues.

L'any que hem començat, al meu entendre, deixant a part les eleccions municipals, que tindran una importància molt gran arreu d'Espanya, serà un any de grans problemes socials, on els sindicats tindran una actuació intensiva, car la crisi serà tal vegada encara més forta.

UNA UTOPIA

En definitiva, el món de les "Pàgines viscudes" del gran novel·lista barceloní, mort l'any 1950, avui ja és un món de fantasia que sembla talment que ja mai hagi pogut existir. Les màquines, el petroli, les drogues, la delinqüència, etc., l'han canviat de tal forma, que ja no en queda res. Només l'esperança que tots tenim que vinguin uns dies millors, de pau, de comprensió, d'unitat entre els qui ho tenen tot i els qui no tenen res. Si aquest final arribés, s'haurien acabat les hores perdudes i el món seria un paradís. Desgraciadament, tots sabem que això és una utopia!

Josep Bartolomé

¿Un casino en el Alt E

Tratándose de casinos de juego, es lógico que apostemos. Pues bien, les aceptaríamos cualquier apuesta en el sentido de que en el sector del Alt Empordà se instalará uno de los dos casinos, que corresponden a nuestra provincia.

¿En qué nos basamos? Pues, muy fácilmente se llega a tal conclusión, si nos atenemos a que mientras por una parte se han retirado tres sociedades que en su momento habían presentado opción —la de Cap Sa Sal, la de "Els Banys de la Mercè" y la de Borrassà, en cambio han irrupido dos nuevas, capaces cada una de ellas de llevar adelante con las máximas garantías el casino. Nos referimos a "Náutico Ampuriabrava" y a "Casino Castillo Peralada".

DOS GRANDES SOCIEDADES

"Náutica Ampuriabrava" fue en su día la primera que había previsto la posible instalación de un casino, y cuando aún no se hablaba de concesiones y tan sólo se trataba de un rumor, ya se dirigieron al entonces Ministerio de Información y Turismo en súplica de que, llegado el momento de las concesiones, se les tuviera en cuenta.

Sin embargo, cuando, efectivamente, se abrió el plazo de solicitudes, "Náutica Ampuriabrava" hizo marcha atrás y no se presentó. Las explicaciones que en aquel entonces se dieron fue de que la inversión que se exigía era demasiado costosa ante una concesión que, según parece, puede ser denegada sin demasiados trámites.

Ahora, han cambiado de parecer. ¿Por qué? Se estima que puede haber influido en ello la retirada de Cap Sa Sal, y también el hecho de que el emplazamiento de Ampuriabrava es de todos cuantos aspirantes acuden el que mejor se adapta a las exigencias, por cuanto: está al lado de dos fronteras (Portbou y La Jonquera), tiene la autopista a dos pasos y la estación del tren de Figueras a pocos kilómetros, cuenta con un aeródromo propio y además dispone del mejor muelle deportivo de la Costa Brava. Como es fácilmente comprensible, en cuanto a emplazamiento se lleva la palma de la mano, no hay quien le gane.

La solicitud la presenta don Fernando de Vilallonga, en nombre de la sociedad, de la que tiene el 75 % de las acciones, estando las demás repartidas entre cuatro socios, de los cuales cabe citar al director del Casino Sur de Francia, sito en Amélie les Bains, lo cual ya es una garantía en la parte técnica.

Este casino, caso de ser autorizado, se compromete a abrir sus puertas ya para este verano, habida cuenta que el edificio del "Club Náutica Ampuriabrava", cuando se construyó, ya lo fue con la idea de que en un posible futuro albergara un gran casino, lo cual hará que sean relativamente pocos los trabajos a realizar. En cuanto a puestos de juego, se prevén la instalación de cinco "roulettes" francesas, dos "roulettes" americanas, tres mesas de "Black Jack", dos de "bacará" y un Punto y Banca.

EL CASINO "CASTILLO PERALADA"

Mucha tinta se ha gastado hablando del posible casino en el Castillo. Al principio, se dijo que los actuales propietarios estaban dispuestos a venderse por ochocientos millones de pesetas a una sociedad que iba a explotarlo como casino. Después se aclararon las cosas y resulta que si bien es cierto que puede instalarse en él un casino, ello no comporta el cambio de propiedad por la sencilla razón que la que la familia Suqué-Mateu es la principal accionista de la sociedad que explotaría el juego.

Parece ser que los planos prevén la conservación del espacio destinado actualmente a museo, así como una zona para residencia de la familia, destinándose el resto a las dependencias del casino.

La obra que se proyecta realizar, caso de concederse el permiso, es para descubrirse. Digamos tan sólo que la sociedad se ha formado sobre un capital de quinientos millones de pesetas.

o de juego Empordà?

con un 25 % de participación extranjera, y que la misma está presidida por don Arturo Suqué como principal accionista, junto con su esposa. Parte importante la tiene el director del casino alemán de Baden-Baden, Hans K. W. Ringleben.

Este casino sería el mejor dotado de cuantos han solicitado concesiones, ya que por las descomunales dimensiones del inmueble le permite la instalación de todos cuantos juegos se pueda imaginar. Así vemos que en la petición presentada se comprometen a situar mesas y salas para Punto y Banca, "Black Jack", Roulette francesa y Roulette americana, "baccará", "craps", "boule", "Chemin de fer" y "30-40". (Si el lector tiene la paciencia de repasar nuestro anterior artículo sobre los casinos de juego, inserto en el número de 21-9-77, verá que no hay ninguna otra petición con tantos juegos como ésta).

En cuanto a complementos, merece especial atención el hecho de que se habla de instalar nada menos que un cine y un teatro, amén, naturalmente, de piscinas, salas de fiesta cubiertas y al aire libre, aprovechando las excelencias de los jardines, restaurantes...

También es sobresaliente el propósito de crear una Escuela de Croupiers de la que tan faltos estamos en España y que, según tenemos entendido, se están "fabricando" a pasos agigantados para que cuando se levante el telón de los casinos puedan estar provistos de tan básicos y fundamentales empleados.

En cuanto a su situación, se señala que tiene la frontera y Figueras a dos pasos.

LA INFLUENCIA DE FRANCIA

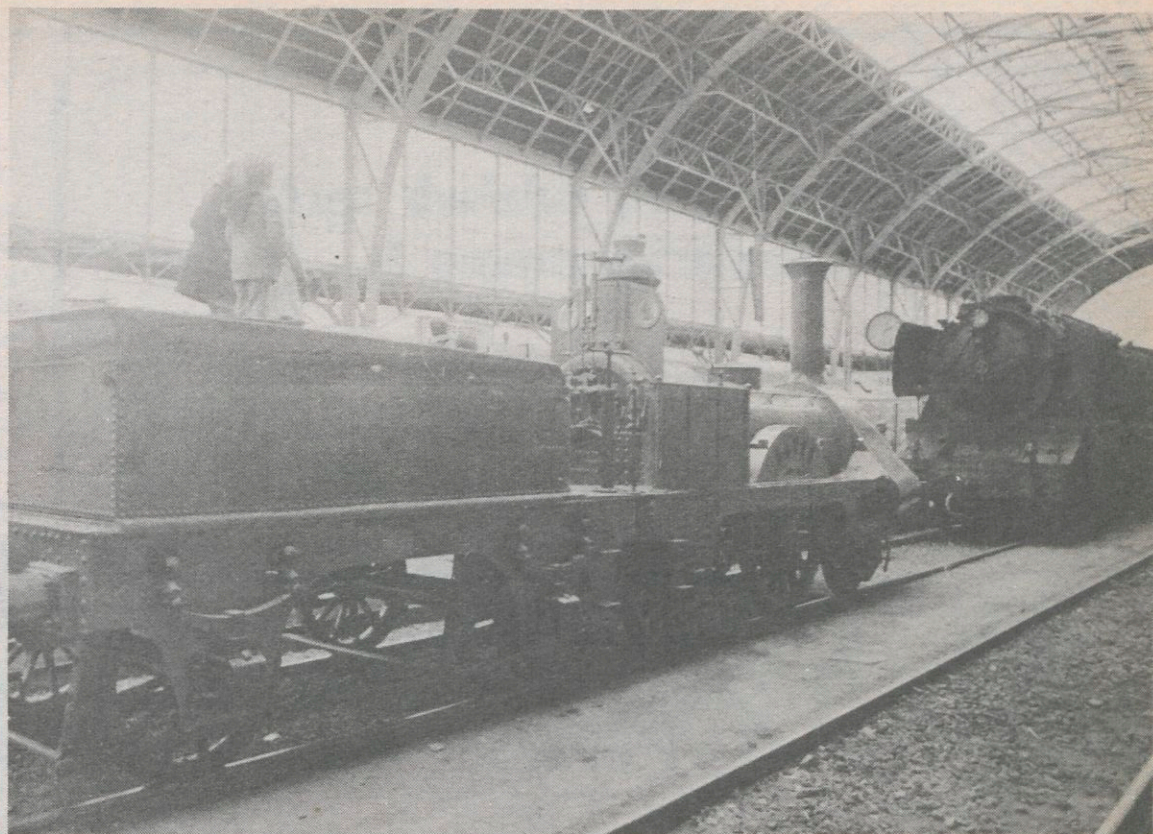
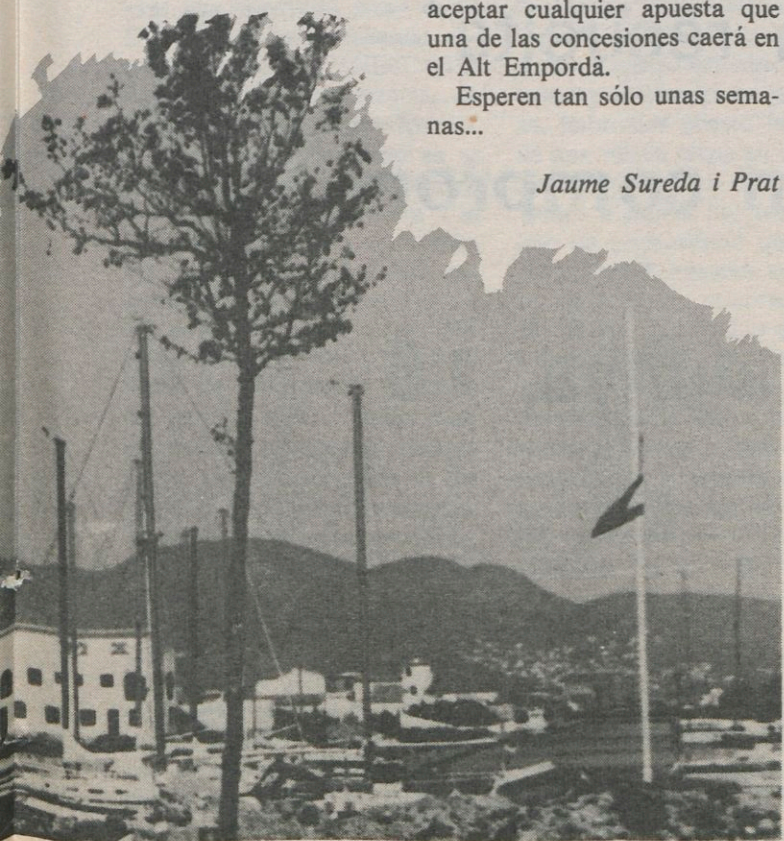
No hay duda que en el ánimo de quienes deben conceder las licencias de explotación de los casinos, una de las cosas que pueden influir más poderosamente será la proximidad de la frontera, por cuanto no les pasará por alto que los casinos del Rosselló cercanos, a su vez, a la frontera española son los más boyantes, especialmente el de El Voló que, pese a su relativa bisonñez con respecto a otros más acreditados, actualmente se le considera como el primero de la zona, habiendo superado al veterano, el de Amélie les Bains, el de Canet Plage y el que instaló en el interior del barco Lydia, el cual, por cierto, tenemos noticias de que está pasando por malos momentos. La explicación de que todos los casinos fronterizos tengan asegurada la clientela no es otra que la afluencia de extranjeros, en este caso de gerundenses y barceloneses, y otros españoles que, hallándose circunstancialmente en Barcelona, aprovechan la ocasión para hacer una escapadita.

Pues bien, eso se cree que pueden hacer los franceses, pero a la inversa, es decir, que si son reacios a jugar en su patria, por aquello del fisco entre otras razones, quizás sientan la tentación de cruzar la frontera y acercarse a España y aquí probar suerte. En realidad, se confía más en los forasteros que en los nacionales, como sucede en Francia.

Todas estas razones de vecindad, apoyadas por la indudable categoría que podrían tener los dos casinos, el de Ampuriabrava y el de Peralada, nos hace suponer e incluso, repetimos, aceptar cualquier apuesta que una de las concesiones caerá en el Alt Empordà.

Esperen tan sólo unas semanas...

Jaume Sureda i Prat

"A medida que la locomotora avanzaba la cordillera, iba acercándose. La gente de los pueblos se agolpaba al paso del tren; las mujeres en traje de fiesta y cubierta la cabeza de los campesinos por la tradicional barretina.

El convoy llega por fin a Portbou. Delante se abre la boca del túnel de Cervera. Los silbidos de una locomotora anuncian la llegada del tren francés que avanza lentamente. Nuestras autoridades reciben a las de la nación vecina..." Con estas palabras explicaba el periódico "La Crónica de Cataluña", el 22 de enero de 1878, el enlace ferroviario entre España y Francia, cuyo centenario se ha celebrado solemnemente en la estación de Portbou el pasado domingo.

Tal como adelantábamos en el último número de 9 PAÍS, la jornada revistió carácter de gran fiesta. Franceses y españoles se agolpaban en los andenes a la espera de la llegada de los trenes, el es-

pañol procedente de Barcelona y el francés de Montpellier. Las "majorettes" y la Banda juvenil de Casino Menestral de Figueras dieron la nota de música y colorido.

En primer lugar, llegó el "turbotren" francés, en el que viajaban Francis Boot, Prefecto de los Pirineos Orientales, señores Sarcos, director de la SNCF, y Gratacós, por la policía de fronteras, entre otras autoridades y viajeros. El "tren del centenario" español hizo su aparición con una hora de retraso, debido a los problemas que se presentaron en las locomotoras Mika-

Hace un siglo: Catalunya y Europa por ferrocarril

En Portbou, celebróse la efemérides con toda solemnidad

do 2.111 y 2.143 y que desde las cercanías de Figueras tuvieron que recibir la ayuda de una unidad Diesel.

Dieciséis vagones repletos de gente precedían al lujoso coche salón, en el que viajaban el gobernador civil señor Mesa Parra, acompañado de los señores Lombard, Director General de Aduanas; Carnicer, Gobernador Militar; Arranz por la policía fronteriza; Fortuny, jefe de la 5ª Zona de Renfe...

El alcalde señor Navés y demás autoridades locales recibieron a las personalidades citadas, como anteriormente lo habían hecho con las precedentes del vecino país.

En el linde entre los andenes francés y español y en un pasillo que acordonaban las "majorettes", tuvo lugar el encuentro oficial de los representantes de las dos naciones.

Así se reafirmaba, con un abrazo cordial, la unión de Catalunya y Europa, a través del enlace ferroviario por la

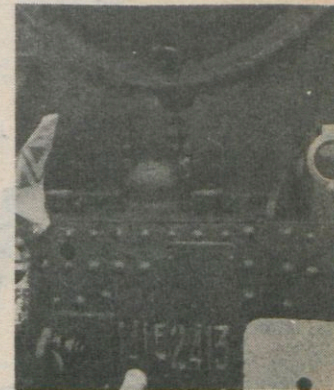
Trenta anys que batallavam contra la roca del Pirineu. Vuy, ja esberlada, vuy, ja vençuda tenim passera per ampli freu. (Miguel Victoriano Amer, Enero 1878)

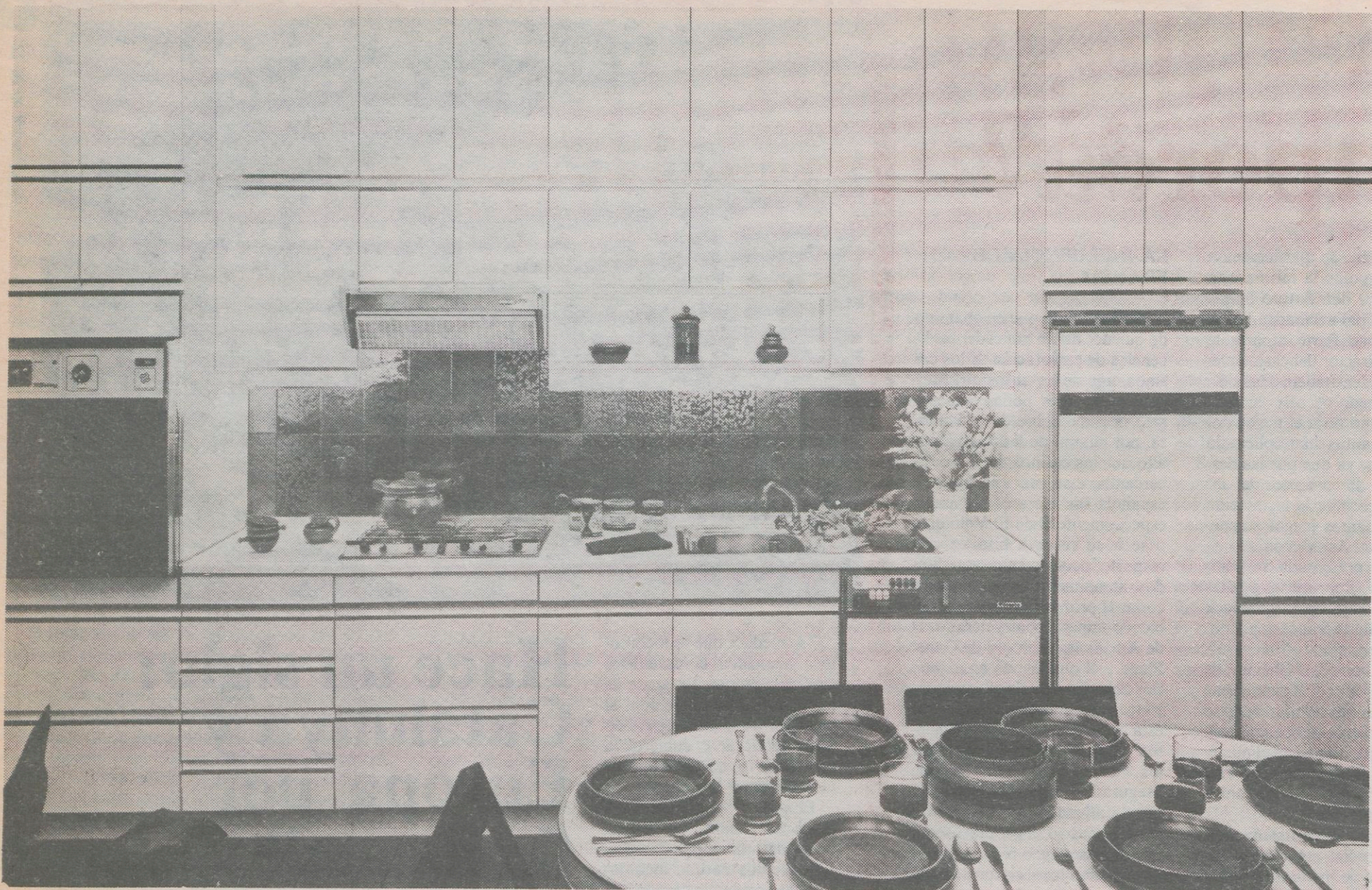
frontera portbuense. Unión que desde hace cien años sufre el inconveniente de la diferencia de la anchura de las vías...

Cinco túneles perforaron las rocas catalanas hasta llegar a la hermosa estación de Portbou. Estación que, como detalle anecdótico, se halla situada a 28 metros de altura sobre el nivel del mar. El mar azul y transparente de Portbou, principio o fin de la Costa Brava.

El domingo, 20 enero de 1878, fué sin duda, el día en que se inició una nueva era para los portbuenses. Han pasado cien años...

Juli Molons

Señora, señorita, ama de casa
y... caballero

TODO PARA LA COCINA

En la colocación de los muebles de la
cocina, su preocupación resuelta

Proyectos y presupuestos sin compromiso

Visítenos en Plaça de Catalunya, 16
(Plaça del Grà)

MONTSERRAT boutique de la cuina
Distribuidor oficial **VEGASA**

Responsabilidad de todos

Las Elecciones Sindicales se están celebrando ya en todo el Estado Español y mientras tanto aumenta el nerviosismo de la derecha, así como sus intentos de frenar la hegemonía de las centrales democráticas a través de la promoción de "sindicatos amarillos".

LOS AMARILLOS

El sindicalismo de este tipo está basado en la aceptación de la estructura fundamental de la sociedad, sin transformar el sistema capitalista. La tarea de éstos en la defensa de los intereses de los trabajadores se desarrolla en base a la colaboración leal con el patrono y con el Estado.

Detrás de sus siglas aparecen siempre los hombres del antiguo sindicato vertical, recibiendo el apoyo de la patronal y del Gobierno Suárez, a los que interesa promocionar este sindicalismo por ser, como también se le llama, de "conciliación". Siendo además interclasista, oponiéndose a las otras organizaciones de clase, defendiendo su apolitismo y el pluralismo sindical.

LOS DEMOCRÁTICOS

Tres principios configuran a los sindicatos anticapitalistas o democráticos: la crítica sistemática y de principio al régimen capitalista; la voluntad de transformarlo; y la lucha de clases.

Este tipo de sindicalismo actúa para la abolición de la situación opresiva mediante la socialización de los bienes de producción y la conquista del aparato del Estado. La defensa de los intereses de los trabajadores no se considera como un fin en sí mismo, sino como un instrumento de oposición al sistema y aumentar su nivel de combatividad.

Todo ello conlleva hoy un esquema estratégico en la perspectiva de ejercer presión para lograr una conquista plena de la libertad sindical, utilizando como vehículo el SINDICATO "como eje de la organización de la clase obrera", según Marx.

El nuevo sindicalismo en el Estado Español se encuentra en situación de dar respuesta a la problemática de los trabajadores. Un sindicalismo fuerte, organizado y con afiliación masiva, comienza a preocupar más al sistema capitalista que la actividad de los partidos políticos. La clave de todo el poder sindical se basa en su democracia interna, en la eliminación de los excesos de su propia burocracia, en su capacidad de autocritica, y en unas estructuras abiertas en las que los afiliados deciden libremente la marcha de la dirección.

Ahora nos toca protagonizar un hecho vital para el futuro de nuestra situación en la empresa: las elecciones sindicales. Elecciones convocadas en unos momentos en que, por la situación del país, adquieren especial im-

portancia, y de las que saldrán los representantes, a nivel de centros de trabajo, para defender nuestros intereses ante el empresario. Pero esto no es lo más importante; nos estamos jugando el tipo de sindicalismo que se hará en el futuro inmediato.

Para la U.G.T. deberá ser un sindicalismo amparado en unas centrales fuertes que, con acciones a nivel de bases, de presión sobre el Gobierno, y de acción parlamentaria, pueda conseguir cambios en la legislación fiscal y laboral favorables a los trabajadores. No podemos pensar en un sindicalismo que acabe dentro de la empresa (esto sería un grave error que la clase trabajadora no tardaríamos en pagar), sino que debe sobrepasar el marco empresarial e incluso del Estado, siendo la U.G.T. la única Central Sindical que cuenta con una estructura capaz de un planteamiento tan amplio. No olvidemos que el empresario, en la actualidad, cuenta con una legislación que le da cobertura suficiente para dar resultados negativos a gran parte de las reivindicaciones de los trabajadores. El capital dispone de soluciones como el traslado de su producción a otras factorías menos conflictivas.

Para la U.G.T. el protagonismo deja de ser del individuo aislado (como en las elecciones de la C.N.S.) y pasa a ser de los compañeros elegidos pero organizados en torno a un programa de acción y una organización sindical que ofrece unos instrumentos de lucha eficaces.

UN SINDICATO DEMOCRÁTICO

Los trabajadores antes de decidirnos por un sindicato, tanto a la hora de votar como a la hora de afiliarnos, debemos elegir un sindicato democrático y rehusar los planteamientos de los "amarillos" que vuelvan a hipotecar la realidad de los trabajadores. Cuando elijamos a nuestros representantes en la empresa, habremos puesto las bases de una nueva etapa en el movimiento obrero; los trabajadores vamos a decidir libremente qué tipo de sindicalismo queremos.

La U.G.T. propone como paso inmediato, celebradas las elecciones, una acción de todos los trabajadores para alcanzar puntos muy importantes para el movimiento obrero, como el derecho de huelga; el derecho a la negociación y representación de los trabajadores; garantías para los representantes obreros; devolución del patrimonio sindical; y sobre todo unas bases constitucionales que de forma absoluta den carácter de realidad a las organizaciones sindicales, sin cuyo reconocimiento total no será posible un diálogo válido entre la patronal y los trabajadores.

MARTI PALAHÍ,
de la U.G.T.

Algo decisivo para conformar el panorama sindical

El año que ha terminado ha sido decisivo para el movimiento obrero. La lucha de los trabajadores ha dado entre otros frutos la legalización de las centrales sindicales democráticas, significando de hecho la desaparición del "sindicalismo vertical" —una de las instituciones básicas de la dictadura— y el inicio de una nueva época en nuestra vida sindical.

La Unió Sindical de Comissions Obreres de l'Alt Empordà tenía al empezar el año unos 100 afiliados y ahora al terminarlo tienen 5.000 —3.000 en Figueres—, habiéndose convertido en el sindicato con más afiliados de la comarca, en el sindicato con más fuerza y presencia del Alt Empordà, en el sindicato más eficaz al servicio de los trabajadores y del progreso comarcal.

Han empezado las elecciones sindicales que permiten a los trabajadores elegir a sus representantes a nivel de empresa, pieza fundamental para fortalecer el nuevo sindicalismo de clase y para asumir las responsabilidades que el pacto de la Moncloa y el progreso democrático les asignan.

Las elecciones sindicales son decisivas para conformar el panorama sindical y el de las propias relaciones laborales fuera y dentro de la empresa. Las CC.OO. se han planteado la batalla electoral y sus resultados sin ningún espíritu "electoralista" en relación a otras centrales sindicales. Los únicos enemigos de CC.OO. y de los trabajadores son los sindicatos amarillos que ya empiezan a proliferar.

La campaña de CC.OO. es una batalla para llevar la democracia a las empresas, de desarrollo de la acción sindical, de conquista

y consolidación de los derechos sindicales y de lucha contra las leyes laborales franquistas. Durante este año las CC.OO. lucharán para que se cumpla el pacto de la Moncloa, el cual apoyamos porque por vez primera en este país, la burguesía ha pactado con la clase obrera la solución de la crisis, por vez primera ha aceptado hacer sacrificios y concesiones. Con este pacto se ha evitado el pacto social y el peligro de involución y se ha dado un paso decisivo en la consolidación de la democracia. Los acuerdos de la Moncloa hay que valorarlos como una importante conquista de las fuerzas obreras y democráticas y hay que movilizarse con energía para forzar que se cumplan ante los intentos de sectores de la patronal de boicotarlo e incluso del gobierno que con su actitud de pasividad va demorando la puesta en práctica de los aspectos más positivos y favorables para los trabajadores. Por esto, los trabajadores tenemos que permanecer vigilantes y movilizarnos para que los aspectos positivos del pacto sean cumplidos en los plazos acordados.

Para que se cumplan los acuerdos de la Moncloa, para consolidar la democracia en nuestra comarca, GANAR las elecciones sindicales y barrer de caciques el poder local y que todos los trabajadores tengan asegurado su pan y su puesto de trabajo, será por lo que tendrá que luchar durante este año de gracia de 1978, la Unió Sindical de Comissions Obreres del Alt Ampordà.

PERE CROSAS;
de CC.OO.

PROPERES VIATGES COL·LECTIUS AUTOCAR

HOLANDA (8 dies) Preu: 21.000 ptes. Sortides: 19 MARÇ i 21 MAIG

LOURDES (3 dies) Preu: 4.000 ptes. Sortides: 1 JUNY i 31 AGOST

PARIS (5 dies) Preu: 9.800 ptes. Sortida: 9 JUNY

CONEIXEU CATALUNYA AMB "CDC":
(Excursions dominicals)

SANT SADURNÍ-VILAFRANCA-SITGES
(La ruta del vi català)
Preu: 1.150 ptes. Sortida: 12 FEBRER

RUPIT-VIC-FOLGUERÓLES
(La ruta de Verdaguer)
Preu: 1.150 ptes. Sortida: 5 Març

Inscripcions: VIATGES IBERTRANS, S. A.
c/. José Antonio, 34 - Tel. 50 49 33 - FIGUERES

Que la democracia entre en todas las empresas

Estamos haciendo las primeras elecciones sindicales con aire de libertad en nuestros votos. En Catalunya y nuestra comarca, las CC.OO. hace meses que nos movilizamos para conseguir las mejores condiciones para todos los trabajadores.

Luchamos con dureza y seriedad, para que mediante listas abiertas, podamos elegir en cada taller, en cada obra, en cada oficina o empresa a los más honrados, capaces y valientes de entre todos nuestros compañeros.

Desde hace años, la clase obrera hemos impuesto paso a paso la asamblea como el instrumento y el lugar de nuestra unidad; en ella discutimos lo que más nos conviene; aprendemos escuchando a los que tienen más experiencia y decidimos al final qué camino tomar para arrancar mejoras en nuestro trabajo, para evitar las injusticias y en definitiva para que se

reconozcan nuestros derechos.

Los trabajadores estamos hoy ante una situación que nos puede hacer el futuro difícil. Nos referimos al "PROYECTO DE LEY SINDICAL" que el gobierno de Unión del Centro Democrático U.C.D.) ha enviado al Parlamento y quiere que se apruebe para convertirlo en ley. Este proyecto de Ley sindical está hecho como un traje a la medida de los grandes empresarios, pero nos viene tan corto y estrecho a los trabajadores, a las centrales sindicales, que no nos podremos mover dentro de él.

Ni la UCD ni Alianza Popular, quieren darse por enterados de que la situación del país no es la de antes. Con mucho esfuerzo estamos poniendo en pie un

gran sindicato, que es nuestro: las Comisiones obreras. En las elecciones sindicales damos el voto a compañeros que de verdad nos van a representar y queremos que después de tantos años de explotación y de miedo estos compañeros puedan defender claramente nuestros intereses con garantías de que no se van a "tomar medidas" contra ellos.

Casos como el de Fridasa (industrias cárnicas), son experiencia de las que hemos de sacar enseñanzas para que no se vuelvan a repetir. La dirección de la empresa organiza una votación antidemocrática que saca unas conclusiones en las que no han participado representantes legales elegidos por todos los trabajadores, y como broche final se

hacen firmar las conclusiones de la empresa "en el momento que se va a recoger el sobre con la paga". Desde luego la democracia está todavía lejos de las puertas de las empresas. Nosotros, las CC.OO. ante esto decimos que frente a las presiones y el engaño tenemos que oponer representantes auténticos para negociar y para defender las decisiones de todos los trabajadores reunidos en asamblea.

Por todo lo dicho, no queremos que se apruebe en el Parlamento el proyecto de Ley sindical de la U.C.D. porque en él no se reconocen los derechos ni la acción de las centrales sindicales. Es una Ley que sigue discriminando a los que no son fijos de plantilla; los menores de 18 años y la mujer trabajadora

continúan en condiciones de inferioridad; se ignora el derecho de asamblea con un tiempo pagado por la empresa para que nos informen nuestros representantes; no se dice nada sobre el derecho de huelga, etc.

No es necesario alargarnos ahora en las críticas a este proyecto Ley sindical. Ya se ve que no hemos participado en él los obreros; va en contra de nuestras reivindicaciones y no respeta nuestros derechos, ni como individuos ni como clase.

¿Qué vamos a hacer? Esto hemos de discutirlo en las empresas, en los mitines, en todas partes donde nos reunamos. CC.OO. proponemos que lo primero es hacer las elecciones en todas las empresas, elegir a nuestros mejores compañeros a los de más confianza y hacer más fuerte nuestro sindicato.

Tenemos que afiliarnos y participar en todas las tareas sindicales. ¡A andar se aprende andando! ¡a hacer sindicalismo, participando! Y con la unidad que nos dan nuestros cinco mil afiliados en el Alt Empordà, con 2 millones en todo el país, con el triunfo de los candidatos de CC.OO. en las elecciones, con el asesoramiento de nuestros abogados y economistas laborales, vamos a denunciar el proyecto sindical de U.C.D. y vamos a movilizarnos para conseguir el código de derecho de los trabajadores que las CC.OO. hemos propuesto. Tenemos que levantar una nueva legalidad sindical que esté de acuerdo con esta etapa democrática de nuestra historia. Pero para que la democracia sea real y esté segura, es muy necesario meterla dentro de nuestros centros de trabajo y la mejor herramienta para hacerlo, son las CC.OO.

Secretariado de CC.OO. del Alt Empordà

TRABAJADORES:

Para que la Democracia entre dentro de las Empresas, participad en las Elecciones Sindicales.

TRABAJADOR:

si quieres la Unidad Sindical, vota

COMISIONES OBRERAS

CC. OO. informa a todos los trabajadores, afiliados y no afiliados, que en cada unión local de la comarca, **FIGUERES, ROSES, LLANÇÀ, PORTBOU, LA JONQUERA, L'ESCALA, CASTELLÓ D'EMPÚRIES**, existe un Secretariado para informar sobre las Elecciones Sindicales.

De momento se han hecho elecciones en la empresa **EUROCARESA**, que cuenta con más de 100 trabajadores y en la cual de 9 representantes que le correspondían, **6 son de COMISIONES OBRERAS**

Primeros resultados en el Alt Empordà

Los primeros resultados de las elecciones sindicales, apuntan una ventaja de CC. OO. sobre las demás centrales. En el ramo del metal, las primeras han sido en Eurocarea, con una plantilla de 126 trabajadores, que han elegido a sus nueve delegados para su comité, 6 de los cuales son de CC.OO. y 3 de U.G.T.

En el sector de transportes, la empresa Oliva, con una plantilla de 20 trabajadores, el único delegado elegido, también es de CC.OO. Asimismo, en Hormigones Costa Brava, del sector de la construcción, sus 25 trabajadores, han votado a su representante, afiliado a CC.OO.

Estos primeros resultados, a pesar de ser poco representativos, demuestran ya la tendencia que quizá tomarán las elecciones sindicales en nuestra comarca.

Anuncis breves

OCASION. A 15 Km. de Figueres se vende viña de 25 vesanas y olivar de 15 vesanas. Razón *Fincas Gibert, C/ Caamaño, 3. Tel. 50 14 62 de Figueras.*

EN DELFIA, se vende casa amueblada planta baja y piso, con agua y luz. Superficie 600 m². Razón *Fincas Gibert, C/ Caamaño, 3. Tel. 50 14 62 de Figueras.*

EN FIGUERES se traspassa libreria en pleno rendimiento. Razón *Fincas Gibert, C/ Caamaño, 3. Tel. 50 14 62.*

VENDEMOS parcelas para almacén y viviendas bifamiliares, en Arengada Norte. Razón *Fincas Gibert, C/ Caamaño, 3. Tel. 50 14 62 de Figueras.*

Espectacles

Cinema Juncària

Divendres, dia 27, nit; dissabte, dia 28, nit; diumenge, dia 29, tarda i nit: "Abismo" i "El incorregible"

Cinema "Las Vegas"

Dissabte, dia 28, nit; diumenge, dia 29, a partir de dos quarts de quatre de la tarda: "El juramento del Corsario Negro" i "Tengamos la guerra en paz".

Cinema El Jardí

Diumenge, dia 29, a partir de les quatre de la tarda: "Abismo" i "El incorregible".

Sala Edison

Dissabte, dia 28, nit; diumenge, dia 29, tarda i nit: "Pecado mortal" i "Nido de fieras"

Cinema Savoy (Art i assaig)

Fins dilluns dia 30: "Conocimiento carnal" (versió original amb subtítols) i "Viure sense viure". Sessions diàries. Tarda sessió seguida. Nit sessió única.

Cinema Patronat

Diumenge, dia 29, a dos quarts de cinc de la tarda: "El Zorro" i "Juegos prohibidos"

Metges de guàrdia

Diumenge, dia 29
Dr. Tomas Jiménez
C/ Carrer Nou nº 58
Tel. 50 19 17

Farmàcies

Dia 27, divendres
Vinaixa - Pl. Ajuntament, 14
Dia 28, dissabte
Perxas - Rambla, 36
Xirau - J. Maragall, 4
(Només tarda de 4 a 8)
Dia 29, diumenge
Xirau - J. Maragall, 4
Dia 30, dilluns
Ferran - Pujada del Castell, 6

Exposicions

Òbanos - Exposició col·lectiva.
Art-3 - Exposició "Figueres vist per els artistes".
Rhodas - Pintures de J. Jové.
Vallès - Col·lectiva.
Victòria - Artistes de la galeria: Estrada Vilarrasa, Bofill, Mercader, Molons, Matabosch, Zamora Muñoz, Sarquella.

Telefons urgents

Ambulatori Seguretat Social 50 03 65
Clínica Catalunya 50 15 39
Clínica Figueres 50 31 00
Creu Roja 50 36 50
Hospital 50 14 00
Ajuntament 50 01 00
Jutjats 50 14 21 i 50 03 69
Bombers 50 00 80
Policia 50 09 29
Guàrdia Civil 50 13 55
Taxis 50 50 43 i 50 00 08
Dipòsit de sang gratuïta 50 17 99

Biblioteques

Biblioteca popular "Carles Fages de Climent" - Oberta tots els dies feiners, d'11 a 1 del matí, i de 5,30 a 8,30 de la tarda.
Biblioteca de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis - Oberta de dilluns a divendres: d'11 a 13 i de 5,30 a 9. Dissabtes de 10,30 a 1.

Bolsa de Trabajo

OFERTAS

AUXILIAR administrativa, desearia trabajo para oficina. Razón 50 57 63.

SE OFRECE señorita para canguro, preferible fines de semana. Tel. 50 57 63.

CHICA para dependienta se ofrece. Razón señorita Fernanda. Tel. 77 03 06.

LICENCIADA EN HISTORIA Y FRANCES se ofrece pa-

ra dar clases particulares. Razón Tel. 50 57 63.

CHICA AUXILIAR administrativa, hablando francés, desearia trabajo para oficina. Razón Tel. 50 57 63.

SEÑORA 40 años aceptaria trabajo de responsabilidad. Estudios de contabilidad y conocimientos de francés. Tel. 50 38 07.

AUXILIAR administrativa con experiencia para oficina. Llamar 50 57 63.

UNICEF

FIGUERES

FUTBOL

(De nuestra Redacción, por Joaquim Ballester).- Para esta venidera jornada, el calendario futbolístico nos va a deparar el enfrentamiento entre el Figueres y los del Oliana. Sobre el papel, este choque parece no tener color, a fuerza de tenerlo albi azul en tono muy subido. Pero ya se sabe, antes de vender la piel del oso, hay que abatirlo.

De los demás partidos y, por lo que hace referencia a los perseguidores del líder, creemos que lo tienen bastante fácil para aumentar su puntuación. El Endesa, recibirá al frágil Montcada. El Andorra, aunque sale fuera del Principado, acudirá a Vic con ciertas garantías. El Gimnástico, no deberá tener problemas en casa con el Montsó. Y, el Barcelona, también en su feudo, recibirá al irregular Júpiter. Creemos que, con más o menos trabajo, saldrá vencedor del lance para seguir ocupando una de las plazas privilegiadas.

El Reus, en Malgrat, podría aspirar a un buen resultado, ya que de lo contrario perdería mucho terreno en sus aspiraciones. En los restantes encuentros, podrían darse resultados caseros, salvo alguna sorpresa.

Y, volviendo con el Figueres, hay que tener en cuenta varios factores antes de lanzar pronósticos a la ligera. En primer lugar, todos los equipos quieren derrotar al líder y se crecen.

Entre bastidors

Per Samsó Oliver

Balanç

En acabar-se un any, se'n fa balanç. Nosaltres el volem fer de l'activitat teatral, primer de Barcelona, per tal de veure com ha estat en general el teatre del 77, i després de la nostra comarca.

Per a nosaltres, les principals notícies teatrals de l'any foren les resolucions de l'àmbit de teatre del Congrés de Cultura Catalana i el Festival Internacional de Titelles. El primer perquè suposà l'intent de la normalització del teatre a nivell dels Països Catalans. El segon perquè ens va permetre presenciar uns grups estrangers de gran qualitat i, alhora, constatar l'alt nivell en què es troben els nostres titellaires; també fou un model d'organització pel seu caire descentralitzador i per la seva projecció popular.

*En segon pla queda la II campanya al Teatre Grec. Un segon pla, perquè, malgrat la subvenció de 25 milions de l'Ajuntament (que podria encapçalar, per inusada, aquest resum), no arribà a l'èxit que hom esperava, car l'Assemblea es dividí en acabar la campanya anterior, i perquè la mediocre qualitat dels espectacles que s'hi presentaren fou evident. D'entre aquests, hem de destacar, per la seva importància, **Primera història d'Esther**, de Salvador Espriu, dirigida pel seu inseparable Ricard Salvat.*

Per acabar, fou l'any del retorn dels autors prohibits. Autors que durant l'època franquista no es podien representar i que amb l'adveniment de "la democràcia i les llibertats" entraren als escenaris per la porta gran, i feren entrar, per la seva condició de "prohibits", molta més gent a les sales. Ens referim a Alberti de la mà de Maria Casares, "boom" publicitari que s'hi ha d'afegir; Arrabal, amb escàndol, també publicitari, inclòs; i de forma més modesta i pura, Sastre. I mentre a primers d'anys es donava aquesta "amnistia", a finals d'any s'empresonava Albert Boadella...

*A la nostra comarca, els resultats són brillants i paral·lels als principals de Barcelona: el Congrés, que si bé podia haver tret més conclusions referents a l'Empordà, donà un xic d'ambient teatral organitzant cinc espectacles en un any; però si aquestes accions foren massa centralitzades a Sant Pere Pescador (amb **Allò que tal vegada s'esdevingué**) i a Llançà (amb **El nostre poble**), ens recordaren que a la comarca també hi ha moviment.*

D'actuacions forànies, s'ha de destacar, també aquí, el Festival de Titelles, que fou organitzat pel Patronat amb la col·laboració del de Barcelona i que per una d'aquelles coses estranyes va ser subvencionat per l'Ajuntament figuerenc.

Selecció de programes del Circuit Català

- Divendres 27 13,30.— Tot Art
- Dissabte 28 11,00.— Terra d'Escudella
- Diumenge 29 14,30.— Terra d'Escudella (segon programa)
- Dilluns 30 15,30.— Crònica del Rei en Jaume (segon programa)
- Dimarts 31 15,30.— Temps de cançons (segon programa)
- Dimecres 1 13,30.— De bat a bat
- Dijous 2 5,30.— Personatges (segon programa)

Interferències

F. Garrido Pallardó

Un diputat socialista d'aquells que no saben ser diputats (en Felip dixit), qualificà la Tele d'inefable, és a dir, cosa que no pot ésser expressada amb paraules.

Ara bé. És impossible de descriure el complex televisiu literàriament i oralment? Vegem-ho.

Trieu i remeneu. Puf! Paf! Redimoni! Recony! Recarall! Què s'han cregut? Com és possible? Qui és aquest? Ah! Oh! Catacloc.

Segons "El mundo de la música", els fabricants de batutes no donen l'abast. Un consell, doncs, al ministre d'economia. Feu programes al·lusius a qualsevol article en crisi.

Un espai bolsístic? Un "spot" petita empresa? Trieu i remeneu altra vegada.

Segons Rodríguez de la Fuente, els ocells no mengen fora de llur contrada nadiua. Què fan els ecòlegs? Per què no es pronuncien pel restaurant ocellístic?

Millorem el nostre català

Per Maria Lluïsa Rodríguez i Peraferrer

Passem, en primer lloc, a donar la solució correcta de l'exercici anterior:

Tassa, febre, lampista, frase, cadira, modista, torre, poema, sèrie, telegrama, vehicle.

PARLA

Referent a vocabulari, avui tractarem d'algunes paraules que solen sortir tot sovint a la llar: "calentador", "enxufe" i "canyeria".

Com vosaltres ja sabeu, el "calentador" és un aparell que serveix per a escalfar l'aigua i, per tant, en català s'anomena *escalfador* o també *calefactor*.

"L'enxufe", mot que a més el diem amb pronúncia castellana, és a dir, sense tenir en compte que la "e" final és una vocal neutra, s'ha de substituir per *endoll* o *connexió* i, consegüentment, direm "*endollar*" en lloc d'"enxufar".

Finalment, tenim la "canyeria", el conjunt de tubs de conducció d'una casa, i que cal canviar per *canonada*.

ESCRIPURA

Quant a normativa, ara veurem la formació del plural en els mots acabats en vocal neutra. Aquests, quan fan el plural, la representen sempre per una "e", encara que en el singular la representin amb una "a".

Exemples: casa - cases, terra - terres, poble - pobles.

Observeu, doncs, que els plurals femenins acaban tots amb -es. Aquesta és una norma molt important i si no es té en compte s'augmenta considerablement el nombre de faltes d'ortografia.

Hi ha, però, noms invariables sense forma especial per al plural: àlies, atlas, càrdias, càritas, Caucas, galimatias, mecenas, pàncreas... i noms personals grecs acabats en -as: Atenàgoras, Crístias, Eneas, Pitàgoras...

Exercici: Considerant tot el que hem dit fins ara, poseu "a", o "e" a les següents formes de plurals:

Belgu...s, planet...s, miss...s, cuiner...s, full...s, formatg...s, Pitàgor...s, llib...s, atl...s, àli...s.

Com sempre, la solució la trobareu al proper número de 9 PAÍS. Qualsevol dubte o suggerència que vulgueu notificarnos, el podeu trametre a: "Millorem el nostre català". 9 PAÍS. C/ Lasauca, 21. Figueres.

Sant Feliu de Guíxols

Comenzaron las obras de restauración del popular "Casino dels nois"

(De nuestro corresponsal, Xavier de Lerma).- Tras la definitiva salvación, después de grandes esfuerzos, han comenzado las obras de restauración interior del edificio "Nou Casino La Constancia", mejor conocido por su sobrenombre popular de "casino dels nois".

La terminación de las obras interiores de restauración permitirá la inmediata recuperación del edificio para la sociedad titular del mismo y, con ello, el que sus socios puedan de nuevo estar en su "casino" y que las numerosas entidades ciudadanas —Amics de la Sardana, Ajedrez, Filatelia, etc.— que en él tienen su sede social puedan continuar ocupando sus dependencias.

UNA ENTIDAD PARA UN PUEBLO

Con las referidas obras de reforma interior comienza, pues, una etapa para el popular "casino dels nois" tras verse amenazado de demolición. Ni que decir tiene que la campaña "salvem el casino" ha tenido éxito evidente. No sólo se ha parado el derribo —que el ayuntamiento consideró como normal, aunque después cambiaran los criterios—, sino que se ha conseguido rejuvenecer la entidad, insertándola en su clásico y tradicional marco familiar, que va a ser de nuevo una entidad para un pueblo.

FUSTERIA Josep Ortíz

Taller: c/ Nord, 17 Oficina: c/ Tarreres, 16 - Tel. 50 36 81
VILASACRA FIGUERES

Roses

La villa prepara las fiestas del Carnaval

Consideradas como las más antiguas y populares de la Costa Brava

(Crónica de nuestro corresponsal, Martí Balló). Ante la proximidad de las fiestas del Carnaval, que Roses desde hace muchos años ha venido celebrando con singular esplendor, comenzaron ya sus preparativos, en los que cada participante vuelca toda su inspiración y saber en la confección de un nuevo modelo de disfraz o vestimenta, adorno de carrozas, etc., siempre en pos de una originalidad que no se parezca en nada, o en casi nada a lo visto el pasado año.

NOVEDAD: LOS ACTOS EN UN "ENVELAT"

Se asegura que, en algunos casos, los disfraces pueden llegar a costar —asómbrense

ustedes— 25 ó 30 mil pesetas, y eso sin contar las horas invertidas por un equipo de modistas que colabora para el mejor lucimiento carnavalesco. Si nos atenemos a la cantidad de comparas participantes el año 1977 —unos 300—, habrá que convenir en que aquí se considera a la fiesta del Carnaval como la de más arraigo popular de la Costa Brava y una de las más antiguas, puesto que empezó su celebración en la última década del pasado siglo.

Este año habrá como novedad la instalación de un "envelat" (su ubicación no ha sido aún decidida a la hora de redactar estas líneas), en el que tendrán lugar los actos propios de la fiesta, según un acuerdo adoptado por los socios y la junta directiva de la sociedad recreativa "Unió Fraternal", los próximos días 3, 4 y 5 de febrero.

Día 3.— La "Passada" dará comienzo frente a las Escuelas Nacionales, a las 9 de la noche,

que en gran "cercavila" recorrerá un buen trecho, hasta finalizar en el "envelat", donde se iniciará seguidamente el baile de Carnaval, animado por numerosos "sketchs" populares y la orquesta "Miramar".

Día 4.— A las 12 del mediodía, sardanas en la plaza del mercado. Por la tarde, a partir de las 4, desde la plaza de Sant Pere partirá la pasada infantil en dirección al "envelat", donde tendrá lugar una gran fiesta infantil, con la intervención de los payasos Martini y baile con orquesta. A las 9,30, nueva "ballada" de sardanas y seguidamente el tan esperado baile de disfraces, con profusión de los "shows" de la carcajada, así como la lectura del "Testament d'en Carnestoltes".

Día 5.— A partir de las 6 de la tarde, baile del "I. Mil·lenari" (?), con la actuación de los "Banana Blues", animando la velada la artista de TV, Silvia, y el "showman", Ruddy Ventura y su conjunto.

Portbou

Sobre el Pacto de la Moncloa, conferencia de Ernest Lluch

(De nuestro corresponsal, B.).- Patrocinada por la Asociación de Cabezas de Familia y en el local de sesiones cedido por el colegio oficial de Agentes de Aduanas, tuvo efecto una conferencia del diputado por Girona del Partit Socialista de Catalunya y economista Ernest Lluch Martín, sobre el tema del Pacto de la Moncloa. El auditorio, que ocupaba totalmente el aforo del local, siguió con interés al conferenciante, que centró su exposición en el aspecto económico y su incidencia en los diversos sectores a que afecta. El tema, aunque complejo, fue desarrollado con brillantez y amenidad. Varios de los asistentes formularon preguntas al abrirse el coloquio al final de la disertación.

CONTINUAN LAS OBRAS EN LA PLAYA

Continúan las obras encaminadas a la total regeneración de la playa de Sant Feliu de Guíxols. Ahora se ha procedido a la reconstrucción del "moll de pedra", que sus buenos dineros ha costado y máxime cuando el que se construyó hace años resultó mal parado en el primer temporal. En una nueva etapa se procederá el desvío de la riera del monasterio.

RECAMBISTA precisa

automóviles figueras s.a

autofisa

Servicio Oficial SEAT-FIAT

CONDICIONES

- Libre Servicio Militar.
- Amplios conocimientos del recambio.
- Conocimientos de organización.
- Aptitudes para la venta.
- Responsable en su misión.

OFRECEMOS

- Retribución según aptitudes.
- Revisiones anuales del mismo.
- Alta inmediata en la Empresa.

Interesados dirigirse a:

c/. Vilallonga, 15 (Administración)
Teléfono 50 34 48 — FIGUERAS